

Krokus, prvosenka, zeměžluč, devětsil, řebříček

„Haló! Vstávejte! Zima už končí!“ zavolal na své bratříčky bílý Krokus.

Krokus

„Dej pokoj! Ještě nezvonil jarní budík,“ zívá žlutý soused. Nedařilo se mu probudit ani další sourozence, dokonce ani ty fialové.

„Hej ty tam nahoře! Slyšíš mě, sluníčko?!“

„Ale jo. Co bys rád?“ ospale zamžouralo z nebeské výše.

„Nemá už se náhodou probudit jaro?“

„Má. Ale někdo mu ukradl budík.“

„Kdo ho ukradl?“

„Nejspíš ježibaba Zeměžluč. Hrozně nerada vstává,“ odpovědělo sluníčko mezi dvěma zívnutími.

„Tak ho probud' ty!“ naléhal Krokus.

„To nejde,“ vylouvalo se sluníčko. „Jaro spí u svatého Petra za nebeskou bránou. Nemám klíč.“

„Takhle to přece nemůžeme nechat! Co mám dělat?!“ zlobil se Krokus.

„Najdi Zeměžluč a vrať budík jaru.“

„Jak poznám Zeměžluč?“

„Je to taková zahořklá žlučovitá baba, co si ráda přispí až do prázdnin.“

„Kde bydlí?“ naléhal Krokus.

Jenže sluníčko znovu usnulo a přestalo odpovídat.

„Snažíš se marně. Už ti neodpoví,“ ozval se mu za zády něžný vílí hlásek.

„Kdopak jsi?“ zvědavě si prohlížel vílu v jemně žlutých šatech.

Prvosienka
jarní

(petrklíč)

„Jmenuji se Prvosienka. Mám stejný problém jako ty. Nedokážu probudit své květiny.“

„Najdi budík, najdi budík,“ zlobil se Krokus na sluníčko.

„Kdyby aspoň poradilo, kde usnula Zeměžluč.“

Zeměžluč

„Možná ji znám,“ zamyslela se Prvosenka. „V létě tu pobíhá v paruce ze samých růžových hvězdiček. Ale jak jí budík ukrást, Když je větší než my?“

„Najdeme nějakého silného pomocníka,“ rozhodl bílý Krokus a společně vyrazili na cestu.

U potoka je obstoupilo devět siláků. Výhružně kývali růžovými palicemi. „Stůjte! Chceme se s vámi poprat!“

Devětsil

„Co kdybyste nám raději pomohli?“ svůdně roztočila sukýnku Prvosenka.

„Máme se poprat s někým jiným? Devětsil a jeho bratři jsou ranaři jak se patří!“ kývl na souhlas Devětsil a zamával růžovou palicí.

Prvosenka je dovedla k chaloupce, kde spala ježibaba Zeměžluč. Devětsil a jeho bratři se vecpali dovnitř a ozval se veliký rachot, až větvičky a listí létalo široko daleko.

„Fuj, ještě mám hořko na jazyku,“ odplivl si Devětsil. „Hrajeme přehazovanou!“ zavolal jeden z bratrů a vyhodil budík do vzduchu. Hned po něm skočili jeho sourozenci a začali si budíkem házet jako míčem.

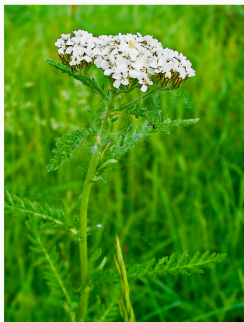
„Počkejte! My ho potřebujeme,“ běžel za nimi Krokus.

„Hej, Krokáči, přidej do kroku,“ povzbuzovali ho siláci.

Konečně se celý udýchaný zmocnil budíku a s Prvosenkou prchali, co jim nohy stačily.

Snad by se nikdy nezastavili, kdyby nezakopli o podivný list. Vypadal jako žebřík.

Řebříček

„Přesně tohle potřebujeme, abychom vyšplhali k nebeské bráně,“ zajásal Krokus.

„Našli jsme krásný žebříček!“ Prvosenka se zatočila radostí.

„Nejsem žádný žebříček, jsem Řebříček,“ ozval se nerudně ospalý hlas.

„Jé promiň. Nenech se rušit. Klidně spi. Jen si půjčíme pár tvých lístečků,“ omlouvala se Prvosenka. Hned začala splétat dlouhatánský žebřík.

„Jsi šikovná,“ pochválil ji Krokus. „Ale jak odemkneme bránu. Nemáme klíč.“

„Ale máme,“ zasmála se Prvosenka a vytáhla poupě od svého pasu. Zuřivě jím zatřepala, až se jí ho podařilo probudit. „Vidíš? Tohle je petrklíč a otevře Petrovu bránu.“

Podala kvítek bílému kamarádovi. „Nahoru musíš ty. Já se výšek bojím.“

Krokus si pomyslel: Já také. Ale někdo musí jaru donést budík.“

A chvílku nato zazvonil zvonec a zima byl konec.